

[Lenger]

dringsforslagene, som foreligger her, som vi synes godt om. Det gælder f.eks., at der rettes op på nogle af de forringelser, som ellers ville overgå grupper, ganske vist mindre grupper, men alligevel, grupper af familier, hvor unge under 18 år har selvstændig indtægt.

Når vi ser samlet på hovedloven, nemlig personskatteloven, må vi imidlertid sige, at for os vejer de negative sider tungest, og her tænker vi ikke blot på egentlige forringelser – dem er der også nogle af – men også på, hvad man med rimelighed kunne forlange af et skatteforlig.

For det første er der det helt overordnede, at forliget fastlåser socialdemokratiet til en bestemt skattestruktur, også selv om der på et tidspunkt måtte komme et andet flertal her i folketinget. Hvis det på et tidspunkt bliver nødvendigt at opkræve flere midler via personskattesystemet – det kan f.eks. skyldes et større behov for ressourcer i statskassen, eller at vi af udefra kommende grunde tvinges til at nedsætte moms og/eller punktafgifter, så der må skaffes andre indtægter – ja, så indebærer personskatteloven, at disse midler kun kan skaffes ved at forhøje den proportionale del af statsskatten. Dermed bliver altså de dårligst stillede relativt hårdt beskattet. Det er også den metode, som vil være til rådighed, hvis vi en dag måtte have lyst til at opgive købekraft og bruge personskatteloven til det, hvilket vi i VS klart foretrækker fremfor f.eks. moms og punktafgifter.

For det andet indebærer forslaget, som det er sagt mange gange, at den, der arbejder for sine penge, skal betale mere i skat end den, der opnår samme indtægt uden at arbejde for pengene. Lad være, at der kan fremføres tekniske begrundelser herfor, det kan der selvfølgelig, men borgerne vil med rette føle mistillid til et sådant skattesystem, og der ligger unægtelig en besynderlig holdning til begrebet arbejde bag sådan et system.

For det tredje vedrører skatteforliget overhovedet ikke de tre væsentlige forhold, som betyder allermost for de dårligst stillede rent fordelingsmæssigt. Det er den asociale moms, det er kommuneskatten, som ikke er progressiv, og det er det alt for lave personfradrag. Jeg kan med min bedste vilje ikke se, hvad fornuft der er i at opkræve skat hos personer med så få indtægter, at de ikke kan

leve, uden at de skal have supplerende indtægter fra det offentlige.

For det fjerde fører skatteforliget til skatteforhøjelser for nogle grupper, som bestemt ikke har for meget at slå til søren med. Man kan godt sige, at sådan nogle eksempler altid vil kunne støves op, men hvis vi tager netop de tre eksempler, som er bekræftet i et svar til skatte- og afgiftsudvalget, så er det jo eksempler, der ikke er atypiske.

Det er f.eks. en skifteholdsarbejder med en lønindkomst på 120.000 kr. og med fradrag for natarbejde og fagforening som eneste fradrag; hun får en skatteforhøjelse. Det er en arbejdsløs på højeste dagpengesats og med 2.000 kr.-fradraget og fradraget for fagforeningskontingent som eneste fradrag; hun får en skatteforhøjelse. Og det er en studerende med en lønindkomst ved løsarbejde på 65.000 kr. og med det faste lønmodtagerfradrag som eneste fradrag; hun får også en skatteforhøjelse.

For det femte nedsættes de højeste marginaltrækprocenter. Det begrundes med, at de store spring fører til skattetænkning, og det er vi enige i, men de fører trods alt ikke til mere skattetænkning, end lovgivningen i øvrigt giver mulighed for. En nedsættelse af de højeste marginaltrækprocenter med den begrundelse betyder, at staten frivilligt erstatter selvbetjeningsbutikken på skatteområdet med lige præcis den vareudlevering, som skatte-tænkerne har bedt om.

Og for det sjette fører skatteforliget måske til en finanspolitisk lempelse. Det er ikke just, hvad vi har brug for lige nu. Så kan man godt sige, at denne lempelse er rent beregningsteknisk, og at den modvirkes af bl.a. større tilbøjelighed til at spare op og mindre tilbøjelighed til at optage lån, og det er sikkert meget rigtigt. Men det er en alt-andet-lige-betragtning, og alt andet er selvfølgelig ikke lige. Derfor tror jeg, vi kommer nærmest sandheden ved at sige, at det ved vi faktisk ikke noget om, og det gør forligspartierne heller ikke. Men det, som er afgørende i den forbindelse, er, at de metoder, som vi måtte have i en situation, hvor forliget fører til en finanspolitisk lempelse, og de metoder, som vi måtte have til på en progressiv måde at lave en finanspolitisk stramning, er blevet svækket på grund af den måde, som personskatteloven er bygget op på.